

Kazó Béla
1925 - 1996

Elhunyt Kazó Béla a magyar talajtan, ezen belül elsősorban a talajfizika művelője. Pályája igen változatos, mégis egyívű volt.

1925. augusztus 30-án született Szenden, Komárom megyében. Egyetemi tanulmányait Keszthelyen, az Agrártudományi Egyetemen végezte és 1948-ban kapott oklevelet. A talajtannal már itt elkötelezte magát, amikor két éven át Fekete Zoltán professzor irányításával a Talajtani Tanszéken dolgozott, mint gyakornok és oktató a Székesfehérvári Mezőgazdasági Szakközépiskolában. 1949-től 1951-ig a megalakult Agrokémiai Kutató Intézetben volt munkatárs, majd mint ösztöndíjas aspiráns Péter Károly professzor irányításával folytatta tanulmányait. Kutatómunkáját ez idő alatt is az Agrokémiai Kutató Intézetben végezte és itt írta meg "Új módszerek a talajnedvesség folyamatos mérésére" című értekezését, melyet 1956 májusában védett meg. Már itt mutatkozott érdeklődése a talajfizika és érzéke a műszerkonstrukció iránt.

Az intézetben 1975-ig végzett kutatómunkája igen eredményes volt. Foglalkozott a talajszerkezet és a vízgazdálkodás témáival, különös tekintettel a nagymolekulájú polimerek talajszerkezet-javító hatásával. Új talajvizsgálati módszereket dolgozott ki és ezekhez új készülékeket szerkesztett. Ezek közül négy ágazati szabványban vált ismertté, mint a talajnedvesség meghatározó, a gravitációs vízáteresztő berendezés, a talajmorzsa vízállóság mérő készülék és a mesterséges esőztető berendezés. Ez utóbbi által kapcsolódott munkája a talajerózió témaköréhez, meghatározva a felületi lefolyás

folyamatát és mérve a foszforizotóppal jelzett talajrészecskék elmozdulását a lejtőn. A talajvédelmi iránytervek készítésének módszerét a talajfizika oldaláról egészítette ki. Maga is részt vett a Lókos-patak vízgyűjtőjének, a Tapolcai medencének eróziós térképezésében. A kutató-filmezés módszerét alkalmazva szemléltető vizsgálatokat végzett az esőcseppek talajfelszínre érkezésének folyamatáról és így a csepperózió hatásának mértékéről.

1976-tól a karcagi Talajművelési Kutató Intézetben dolgozott mint tudományos főmunkatárs. Itt a talajfizika és művelésenergetika kölcsönhatásai foglalkoztatták és így került kapcsolatba Sinóros Szabó Botonddal, ami több mint 20 éven át eredményes kutatói együttműködést teremtett meg. Ennek az együttműködésnek a keretében dolgozták ki a talajnedvesség és tömődöttség egyidejű helyszíni mérésére alkalmas eljárást, valamint az ehhez szükséges elektronikus műszert. Ebből a témakörből írták doktori értekezésüket, melyet külön-külön védtek meg és nyerték el a mezőgazdasági tudományok doktora tudományos fokozatot 1993-ban.

1977-től vezette a karcagi intézet Savanyú Talajok Osztályát, ezzel kiterjesztve a talajfizikai érdeklődését a talajtan más területeire is.

Igen eredményesen dolgozott együtt más tudományterületek képviselőivel, mint a természeti földrajz kutatóival, segítve a geomorfológiai térképezést a talajfizikai vizsgálatokkal. Részt vett az Állami Földtani Intézet építésföldtani térképsorozatának felvételezési és módszertani kidolgozásában. A Nemzetközi Hidrológiai Szövetség Hidrológiai Decenniumának alkalmából vezette a Pélivölgy mintavízgyűjtő lefolyási és talajvízgazdálkodási méréseit. A bányászati szakemberekkel együttműködve kidolgozta a hígrágya, a barnaszénpor és a meddő együttes dezaggregálásán alapuló új talajjavító és tápanyagszolgáltató készítmény előállításának módszerét.

1991 óta a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Nyíregyházi Mezőgazdasági Főiskolai Karán oktatta a földműveléstan és a termelés technológia tárgyakat. 1993-ban a Főiskolai Kar címzetes egyetemi tanári címmel ruházta fel.

Mintegy 100 tudományos dolgozata jelent meg, ebből egyharmad rész idegen nyelven, így munkássága mind itthon, mind külföldön ismertté vált.

Kazó Béla személyében a mezőgazdasági kutatás, a talajtan egy következetes, kitartó és eredményes művelőjét veszítette el, aki még számos tervet dédelgetett magában a jövőre nézve, de ezek megvalósítására sajnos már nem kerülhet sor.

STEFANOVITS PÁL